

ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ΜΕΛΟΠΟΙΗΜΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΜΑΡΑΜΠΟΥ (Από την συλλογή Μαραμπού)

Στίχοι: Νίκος Καβαδδίας

Λένε για μένα οι ναυτικοί που εζήσαμε μαζί
πως είμαι κακοτράχαλο τομάρι διεστραμμένο,
πως τις γυναίκες μ' ένα τρόπον ύπουλο μισώ
κι ότι μ' αυτές να κοιμηθώ ποτέ μου δεν πηγαίνω.

Ακόμα, λένε πως τραβώ χασίσι και κοκό
πως κάποιο πάθος με κρατεί φριχτό και σιχαμένο,
κι ολόκληρο έχω το κορμί με ζωγραφιές αισχρές,
σιχαμερά παράξενες, βαθιά στιγματισμένο.

Ακόμα, λένε πράματα φριχτά παρά πολύ,
που είν' όμως ψέματα χοντρά και κατασκευασμένα,
κι αυτό που εστοίχισε σε με πληγές θανατερές
κανείς δεν το `μαθε ποτέ, γιατί δεν το `πα σε κανένα.

Μ' απόψε, τώρα που έπεσεν η τροπική βραδιά,
και φεύγουν προς τα δυτικά των Μαραμπού τα σμήνη,
κάτι με σπρώχνει επίμονα να γράψω σε χαρτί,
εκείνο, που παντοτινή κρυφή πληγή μου εγίνη.

Ήμουνα τότε δόκιμος σ' ένα λαμπρό ποστάλ
και ταξιδεύαμε Αίγυπτο γραμμή Νότιο Γαλλία.
Τότε τη γνώρισα σαν άνθος έμοιαζε αλπικό
και μια στενή μας έδεσεν αδελφική φιλία.

Αριστοκρατική, λεπτή και μελαγχολική,
κόρη ενός πλούσιου Αιγύπτιου οπού `χε αυτοκτονήσει,
ταξίδευε τη λύπη της σε χώρες μακρινές,
μήπως εκεί γινότανε να τήνε λησμονήσει.

Πάντα σχεδόν της Μπασκιρτσέφ κρατούσε το Ζουρνάλ,
και την Αγία της Άβιλας παράφορα αγαπούσε,
συχνά στίχους απάγγελνε θλιμμένους γαλλικούς,
κι ώρες πολλές προς τη γαλάζιαν έκταση εκοιτούσε.

Κι εγώ, που μόνον εταιρών εγνώριζα κορμιά,
κι είχα μιαν άβουλη ψυχή δαρμένη απ' τα πελάη,
μπροστά της εξανάβρισκα την παιδική χαρά
και, σαν προφήτη, εκστατικός την άκουα να μιλάει.

Ένα μικρό της πέρασα σταυρόν απ' το λαιμό
κι εκείνη ένα μου χάρισε μεγάλο πορτοφόλι
κι ήμουν ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος της γης,
όταν εφθάσαμε σ' αυτήν που θα `φευγε την πόλη.

Την εσκεφτόμουνα πολλές φορές στα φορτηγά,
ως ένα παραστάτη μου κι άγγελο φύλακά μου,
και μια φωτογραφία της στην πλώρη ήταν για με
όαση, που ένας συναντά μεσ' στην καρδιά της Άμμου.

Νομίζω πως θε να `πρεπε να σταματήσω εδώ.
Τρέμει το χέρι μου, ο θερμός αγέρας με φλογίζει.
Κάτι άνθη εξάισια τροπικά του ποταμού βρωμούν,
κι ένα βλακώδες Μαραμπού παράμερα γρυλίζει.

Θα προχωρήσω!... Μια βραδιά σε πόρτο ξενικό
είχα μεθύσει τρομερά με ουίσκι, τζιν και μπύρα,
και κατά τα μεσάνυχτα, τρικλίζοντας βαριά,
το δρόμο προς τα βρωμερά, χαμένα σπίτια επήρα.

Αισχρές γυναίκες τράβαγαν εκεί τους ναυτικούς,
κάποια μ' άρπαξ' απότομα, γελώντας, το καπέλο
(παλιά συνήθεια γαλλική του δρόμου των πορνών)
κι εγώ την ακολούθησα σχεδόν χωρίς να θέλω.

Μια κάμαρα στενή, μικρή, σαν όλες βρωμερή,
οι ασβέστες απ' τους τοίχους της επέφτανε κομμάτια,
κι αυτή ράκος ανθρώπινο που emίλαγε βραχνά,
με σκοτεινά, παράξενα, δαιμονισμένα μάτια.

Της είπα κι έσβησε το φως. Επέσαμε μαζί.
Τα δάχτυλά μου καθαρά μέτρασαν τα κόκαλά της.
Βρωμούσε αφέντι. Εξύπνησα, ως λένε οι ποιητές
«μόλις εσκόρπιζεν η αυγή τα ροδοπέταλά της».

Όταν την είδα και στο φως τ' αχνό το πρωινό,
μου φάνηκε λυπητερή, μα κολασμένη τόσο,
που μ' ένα δέος αλλόκοτο, σαν να `χα φοβηθεί,
το πορτοφόλι μου έβγαλα γοργά να την πληρώσω.

Δώδεκα φράγκα γαλλικά... Μα έβγαλε μια φωνή,
κι είδα μια εμένα να κοιτά με μάτι αγριεμένο,
και μια το πορτοφόλι μου... Μ' απόμεινα κι εγώ
έναν σταυρό απάνω της σαν είδα κρεμασμένο.

Ξεχνώντας το καπέλο μου βγήκα σαν τον τρελό,
σαν τον τρελό που αδιάκοπα τρικλίζει και χαζεύει,
φέροντας μέσα στο αίμα μου μια αρρώστια τρομερή,
που ακόμα βασανιστικά το σώμα μου παιδεύει.

Λένε για μένα οι ναυτικοί που εκάμαμε μαζί
πως χρόνια τώρα με γυναίκα εγώ δεν έχω πέσει,
πως είμαι παλιοτόμαρο και πως τραβάω κοκό,
μ' αν ήξερα οι δύστυχοι, θα μ' είχαν συχωρέσει...

Το χέρι τρέμει... Ο πυρετός... Ξεχάστηκα πολύ
σάλευτο ένα Μαραμπού στην όχθη να κοιτάζω.
Κι έτσι καθώς επίμονα κι εκείνο με κοιτά,
νομίζω πως στη μοναξιά και στη βλακεία του μοιάζω...

ΚΟΥΡΟ ΣΙΒΟ

Στίχοι: [Νίκος Καββαδίας](#)

Πρώτο ταξίδι έτυχε ναύλος για το Νότο,
δύσκολες βάρδιες, κακός ύπνος και μαλάρια.
Είναι παράξενα της Ίντιας τα φανάρια
και δεν τα βλέπεις, καθώς λένε με το πρώτο.

Πέρ' απ' τη γέφυρα του Αδάμ, στη Νότιο Κίνα,
χιλιάδες παραλάβαινες τσουβάλια σόγια.
Μα ούτε στιγμή δεν ελησμόνησες τα λόγια
που σου `πανε μια κούφια ώρα στην Αθήνα

Στα νύχια μπαίνει το κατράμι και τ' ανάβει,
χρόνια στα ρούχα το ψαρόλαδο μυρίζει,
κι ο λόγος της μες' το μυαλό σου να σφυρίζει,
"ο μπούσουλας είναι που στρέφει ή το καράβι; "

Νωρίς μπατάρισε ο καιρός κι έχει χαλάσει.
Σκατζάρισες, μα σε κρατά λύπη μεγάλη.
Απόψε ψόφησαν οι δυο μου παπαγάλοι
κι ο πίθηκος που `χα με κούραση γυμνάσει.

Η λαμαρίνα! ...η λαμαρίνα όλα τα σβήνει.
Μας έσφιξε το κυρο σίβο σαν μια ζωνη
κι συ κοιτάς ακόμη πάνω απ'το τιμόνι,
πως παίζει ο μπούσουλας καρτίνι με καρτίνι.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (από το Πούσι)

Ήτανε κείνη η νυχτιά που φύσαγε ο Βαρδάρης,
το κύμα η πλήρη εκέρδιζεν οργιά με την οργιά.
Σ' έστειλε ο πρώτος τα νερά να πας για να γραδάρεις,
μα εσύ θυμάσαι τη Σμαρώ και την Καλαμαριά.

Ξέχασες κείνο το σκοπό που λέγανε οι Χιλιάνοι
- 'Αγιε Νικόλα φύλαγε κι Αγιά Θαλασσινή.-
Τυφλό κορίτσι σ' οδηγάει, παιδί του Modigliani,
που τ' αγαπούσε ο δόκιμος κι οι δυο Μαρμαρινοί.

Νερό καλάρει το fore peak, νερό και τα πανόλια
μα εσένα μια παράξενη ζαλάδα σε κινεί.
Με στάμπα που δε φαίνεται σε κέντησε η Σπανιόλα
ή το κορίτσι που χορεύει απάνω στο σκοινί:

Απάνου στο γιατάκι σου φίδι νωθρό κοιμάται
και φέρνει βόλτες ψάχνοντας τα ρούχα σου η μαϊμού.
Εχτός από τη μάνα σου κανείς δε σε θυμάται
σε τούτο το τρομακτικό ταξίδι του χαμού.

Ο ναύτης ρίχνει τα χαρτιά κι ο θερμαστής το ζάρι
κι αυτός που φταίει και δε νογάει, παραπατάει λοξά.
Θυμήσου κείνο το στενό κινέζικο παζάρι
και το κορίτσι που 'κλαιγε πνιχτά μες στο ρικσά.

Κάτω από φώτα κόκκινα κοιμάται η Σαλονίκη.
Πριν δέκα χρόνια μεθυσμένη μου 'πες "σ' αγαπώ".
Αύριο σαν τότε και χωρίς χρυσάφι στο μανίκι,
μάταια θα ψάχνεις το στρατί που πάει για το Depot.

ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΚΙ ΑΝΑΞΙΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

Στίχοι: Νίκος Καβαδδίας Μουσική: Γιάννης Σπανός

Θα μείνω πάντα ιδανικός κι ανάξιος εραστής
των μακρυσμένων ταξιδιών και των γαλάζιων πόντων,
και θα πεθάνω μια βραδιά σαν όλες τις βραδιές,
χωρίς να σχίσω τη θολή γραμμή των οριζόντων.

Για το Μαδράς τη Σιγκαπούρ τ' Αλγέρι και το Σφαξ
θ' αναχωρούν σαν πάντοτε περήφανα τα πλοία,
κι εγώ σκυφτός σ' ένα γραφείο με χάρτες ναυτικούς,
θα κάνω αθροίσεις σε χοντρά λογιστικά βιβλία.

Θα πάψω πια για μακρινά ταξίδια να μιλώ,
οι φίλοι θα νομίζουνε πως τα `χω πια ξεχάσει,
κι η μάνα μου χαρούμενη θα λέει σ' όποιον ρωτά:
"Ήταν μια λόξα νεανική, μα τώρα έχει περάσει"

Μα ο εαυτός μου μια βραδιά εμπρός μου θα υψωθεί
και λόγο ως ένας δικαστής στυγνός θα μου ζητήσει,
κι αυτό το ανάξιο χέρι μου που τρέμει θα οπλιστεί,
θα σημαδέψει κι άφοβα το φταιχτη θα χτυπήσει.

Κι εγώ που τόσο επόθησα μια μέρα να ταφώ
σε κάποια θάλασσα βαθιά στις μακρινές Ινδίες,
θα `χω ένα θάνατο κοινό και θλιβερό πολύ
και μια κηδεία σαν των πολλών ανθρώπων τις κηδείες.

ΠΙΚΡΙΑ (από το Τραβέρσο)

Στίχοι: Νίκος Καββαδίας

Ξέχασα κείνο το μικρό κορίτσι από το Αμόι
και τη μουλάτρα που έζεχνε κρασί στην Τενερίφα,
τον έρωτα, που αποτιμάει σε ξύλινο χαμώι,
και τη γριά που εμέτραγε με πόντους την ταρίφα.

Το βυσσινί του Τισιανού και του περμαγγανάτου,
και τα κρεβάτια ξέχασα τα σαραβαλιασμένα
με τα λερά σεντόνια τους τα πολυκαιρισμένα,
για το κορμί σου που έδιωχνε το φόβο του θανάτου.

Ό,τι αγαπούσα αρνήθηκα για το πικρό σου αχείλι
τον τρόπο που δοκίμαζα πηδώντας το κατάρτι
το μπούσουλα, τη βάρδια μου και την πορεία στο χάρτη,
για ένα δυσεύρετο μικρό θαλασσινό κοχύλι.

Τον πυρετό στους Τροπικούς, του Ρίο τη μαλαφράντζα
την πυρκαγιά που ανάψαμε μια νύχτα στο Μανάο
Τη μαχαιριά που μου `δωσε ο Μαγιάρος στην Κωστάντζα
και "Σε πονάει με τη νοτιά;" Όχι από αλλού πονάω.

Του τρατολόγου τον καημό, του ναύτη την ορφάνια
του караβιού που κάθισε την πλώρη τη σπασμένη
Τις ξεβαμένες στάμπες μου πούχα για περηφάνεια
για σένα, που σαλπάρισες, γολέτα αρματωμένη.

Τι να σου τάξω ατίθασο παιδί να σε κρατήσω
Παρηγοριά μου ο σάκος μου, σ' Αμερική κι Ασία
Σύρμα που εκόπηκε στα δυο και πως να το ματίσω;
Κατακαημένε, η Θάλασσα μισάει την προδοσία.

Κατέβηκε ο Πολύγυρος και γίνηκε λιμάνι,
Λιμάνι κατασκότεινο, στενό, χωρίς φανάρια,
απόψε που αγκαλιάστηκαν Εβραίοι και Μουσουλμάνοι
και ταξιδέψαν τα νησιά στον πόντο, τα Κανάρια.

Γέρο, σου πρέπει μοναχά το σίδερο στα πόδια,
δύο μέτρα караβόπανο, και αριστερά τιμόνι.
Μια μέδουσα σε αντίκρισε γαλάζια και σιμώνει
κι ένας βυθός που βρόσκουε σαλάχια και χταπόδια.

(Από την ιστοσελίδα "stixoi.info")